

NICOLE BOYLE RØDTNES

DE SKJULTE DÆMONER

BOG 4 ✪ DE FALSKE KONGELIGE

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvida
★

Dæmonerne har eksisteret siden tidernes morgen. Det samme har vi kongelige. I gamle dage ledte vi landene og bekæmpede dæmonerne. I dag er vi forvandlet til politiske pyntegenstande uden reel magt. Men vores opgave er stadig den samme: at stoppe dæmonerne. For de står bag al ondskab. De kan besætte folk og få dem til at gøre de mest forfærdelige ting. Vi er de eneste, der kan se dem. De eneste, der kan beskytte vores verden ...

Kapitel 1: Nægter at dø på fremmed jord

[TIRA FORTÆLLER]

Kulden og fugten fra kælderens giver mig gåsehud. Bortset fra lyden af blodet, der drypper fra mine sår ned på kældergulvet, er der helt stille i krypten. Forbindingerne skal snart skiftes igen. Det må jeg bede Xerel om at gøre, når han kommer tilbage.

Jeg er så udmattet, at krystalsværdet dirrer i mine hænder, men jeg tvinger mig selv til at blive stående. Seglet er åbnet. Bag mig fører en bred kløft dybt ned i jorden. Ned til dæmonernes reder. Jeg kan høre dæmon-dronningernes hviskende kalden. Snart vil alle dæmoner i landet komme hertil for at kravle ned til dronningerne og parre sig med dem. Og der er ingen kongelige til at beskytte landet. Kun dobbeltgængere, der ikke kender sandheden. Derfor er jeg nødt til at blive her.

Xerel, Arios vogter, har sendt bud til de andre kongeriger og bedt dem om hjælp. Jeg håber, at den snart når frem.

Omkring mig er der stadig blodspor efter de mange børn, der åbnede seglet, mens de var besat af dæmoner. Xerel er i færd med at få dem bragt til hospitalet, men det tager tid, for det skal ske på en måde, så ingen opdager, hvad der virkelig foregår.

Og så er der også problemet med kong Carl. Eller rettere hans dobbeltgænger, som dæmonerne myrdede, fordi de troede, det ville kunne åbne seglet. Jeg ved endnu ikke, hvordan jeg løser det. Hvis Saxo havde været her, havde jeg kunnet spørge ham, men det er han ikke. Jeg har kun Xerel at støtte mig til. En lyd fanger mit øre, og jeg stivner. Fodtrin. Jeg hæver sværdet.

Manden, der træder ind, er iklædt en slags arbejdstøj. Han ligner mest af alt en vvs-mand. Men det er han ikke. Ikke længere i hvert fald. Den sorte aura flakker omkring ham. Han er besat af en stærk dæmon, og hans blik hviler på kløften bag mig. Dronningernes kalden stiger i styrke. De kan mærke, at han er nær.

Han ser på mig, som var jeg kun en lille myre på hans vej, og går hen mod kløften.

Jeg hæver mit sværd. Det her vil kræve al min styrke, men jeg kan ikke lade ham nå ned til dronningerne. Jeg vil kæmpe til det sidste. Og jeg vil vinde. For jeg nægter at dø på fremmed jord. Jeg skal sejre her, så jeg

kan vende hjem til Nordland, hvor jeg har efterladt Thor
alene.

Kapitel 2: På egen hånd

[THOR FORTÆLLER]

Jeg vågner med et skrig og sætter mig op i sengen. Jeg kan stadig fornemme ham i mine tanker. Bahl. Dæmonen, som overtog min krop og fik mig til at smadre hundredvis af krystaller og befri de dæmoner, der var spærret inde i dem. Jeg ville ikke gøre det, men Bahls vilje var stærkere end min. Men jeg kan i det mindste trøste mig med, at det lykkedes mig at forhindre ham i at dræbe Leon og Saxo.

Jeg skælver let. I drømmen var han der igen. Han tog kontrollen over mig, og denne gang kunne jeg ikke holde ham væk. Jeg kigger i spejlet på væggen over for min seng og nærstuderer min aura. Den er gul. Og kun gul. Et lettet suk undslipper mig.

Saxo gennemborede min skulder med et krystalsværd og hev Bahl ud af mig. Aldrig før har jeg følt mig så taknemmelig.

Det banker på døren.

”Prins Alexander, er du vågen?”

”Ja, bare kom ind,” siger jeg.

Saxo træder ind. Bag ham går en sygeplejerske. Det er derfor, han ikke bruger mit rigtige navn, men kalder mig prins Alexander.

Sygeplejersken renser mit sår og skifter forbindingen. Jeg takker og spekulerer på, hvordan Saxo mon har bortforklaret mine skader denne gang.

Så forlader hun rummet og lukker døren efter sig.

”Jeg har dårligt nyt,” siger Saxo.

”Okay,” siger jeg. Jeg har svært ved at forestille mig, hvad der kan være værre end alt det, der allerede er sket.

”Dæmonerne samler sig,” siger han. ”De har omringet slottet.”

Jeg bider mig i læben. Tandens bryder gennem huden, og jeg kan smage blod.

”De venter på, at jeg kommer ud igen,” siger jeg. De ved, at Tira er rejst. Hvis de dræber mig, er der ikke flere kongelige i landet. Nordlands dobbeltgænger-kongepar er på rejse i de nordlige lande, så her er kun mig tilbage.

”Det kunne godt se sådan ud,” siger Saxo. ”Jeg har aflyst alle dine kongelige forpligtelser.”

”Hvad angav du som grund denne gang?” spørger jeg.

”En fægteulykke,” siger han.

Jeg nikker. Folk må tro, at jeg er verdens uheldigste prins. Men det må jeg leve med. I det mindste tror de stadig, at jeg er deres prins. Ingen har endnu opdaget, at jeg bare er en dobbeltgænger, og at den rigtige prins Alexander blev taget af dæmonerne for nogle måneder siden.

”Fik du fat i Tira?” spørger jeg.

”Nej, men jeg har talt med Arios vogter,” siger Saxo.

”Og?”

Hans bryn trækker sig sammen.

”Hun kan ikke komme hjem foreløbig. Dæmonerne har fået åbnet seglet i Ario.”

Det giver et sæt i mig. ”Det er det, de også vil gøre her.”

”Ja,” siger Saxo. ”Og vores førsteprioritet er at beskytte seglet. Jeg har bedt de andre kongehuse om at sende forstærkning, men indtil den ankommer, er vi på egen hånd.”

Jeg rejser mig fra sengen og kigger ud ad vinduet. Ud over slotsmuren og ind mod byen. De venter derude. Alle de mange hundrede dæmoner, som jeg satte fri ...

